

af, at de Forhold, som den tidligere Regering gik ind til, var langt vanskeligere end de, den nuværende Regering gik ind til, vil vokse og ogsaa give sig Udslag i, at man efterhaanden vil faa Øjnene op for og erkende, at den forrige Regering i sit Styre opnaaede det Maal: at faa Bund i vore Finanser, og at det i Virkeligheden er det, som den nuværende Regering staaar paa. Det er det, der gør, at den nuværende Regering, som slet ikke ved egen Lovgivning har forøget Statens Indtægter, ikke med noget som helst, er i Stand til at fremlægge Finanslovsforslag, som i hvert Fald kunde tænkes under normale Forhold at afgive en rimelig finansiel Basis. Det ønsker jeg her at slaa fast, fordi jeg mener, det er rigtigt, at det bliver anerkendt, at den forrige Regering i Virkeligheden her gjorde et betydeligt Arbejde.

I nogle Bemærkninger til mig angaaende Finansaaret 1920—21 sagde det ærede Medlem Hr. Rode, at naar jeg havde ment, at den Zahleske Regering maatte have et Ansvar for dette Aar, ligesom han vilde tildele den Neergaardske Regering et Ansvar for 1924—25, saa var det ikke rigtigt, thi det var ikke det finansielle Grundlag, som den Zahleske Regering havde tilrettelagt, den Neergaardske Regering regerede paa, den sprængte det Grundlag, sagde det ærede Medlem. Deri tror jeg, det ærede Medlem har fuldstændig Uret. Jeg tror ikke, det er muligt for en afgaaet Regering at fralægge sig et endog betydeligt Ansvar for det Aar, der kommer efter, og jeg tror, det er fuldkommen umuligt for den radikale Regering at fralægge sig Hovedansvaret for 1920—21. Vi maa ikke glemme, at den radikale Regering havde sat Statens Udgifter meget højt op, og den havde ogsaa fremkaldt i Befolkningen en Bevidsthed om, at man kunde henvende sig til Staten med mange Haande Krav, som før ikke havde kunnet honoreres. Man maa heller ikke se bort fra, at den havde bragt Statsvirksohederne ind i et stedse stigende Underskud, og der er dog vist intet Menneske, der vil mene, at dette Underskud pludselig kunde standses, naar der kom en ny Regering, eller at de høje Udgifter, man var kommet op paa, eller de Krav, der kom fra Befolkningen, straks kunde mindskes, fordi der kom en anden Regering. Det er meget rigtigt, at der paa det Budget, som den radikale Regering havde efterladt, var et betydeligt Overskud, en hundrede Millioner, til Imødegaelse af den Tillægsbevillingslov, man kunde vente, og det er ogsaa rigtigt, at Skatterne gav

et større Udbytte end budgetteret, ca. 100 Millioner. Men det er tillige rigtigt, at den Zahleske Regering havde efterladt betydelige Poster, som i Virkeligheden skulde afholdes, men ikke var opgjort, Poster til en 60—70 Millioner. Jeg skal nævne enkelte: 34 Millioner til Kornloven af 19. September 1919, 9,5 Millioner til Bomuldsfrøkager, købte i Rusland, vistnok i 1917, 6,2 Millioner til Nedsættelse af Prisen paa Flæsk og Mælk, Poster, der blev afholdt i 1920—21. Det var alene 50 Millioner. Der var paa Finansloven ganske vist beregnet et Underskud paa Statsvirksohederne af 26 Millioner, men i 1919—20 havde de givet 52 Mill. Kr.s Underskud, og naar de i 1920—21 gav 72 Mill. Kr.s Underskud, var det kun en proportional Stigning fra den radikale Tid.

Ogsaa disse store Udgiftsposter maatte afholdes af det Beløb, der var beregnet til Tillægsbevillingsloven. Det er derfor klart, at alene dette sammen med de meget store Udgifter, der blev til Sønderjylland, ca. 182 Mill. Kr., oversteg betydeligt den Margin, der var dels ved det beregnede Overskud paa Driften og paa § 26, dels ved de forøgede Skatter. Den radikale Regering havde jo regeret i en stadig Opgangstid, og den Neergaardske Regering kom til i en stadig Nedgangstid, det maa man ikke se bort fra. I 1916—17 havde vi en Skatteindtægt paa 227,1 Mill. Kr., i 1917—18 paa 365,9, i 1918—19 paa 401,5, i 1919—20 paa 575,5 — det højeste, vi overhovedet har set her i Landet —, en ustandselig Stigning i Statens Skatteindtægt, fordi Indtægterne i Befolkningen steg stærkt. Med 1920—21 begynder Nedgangen. Da har vi en Skatteindtægt paa 543,1 Mill. Kr., i 1921—22 paa 459,3 Mill. Kr., i 1922—23 paa 401,2 og i 1923—24 paa 398,2 Mill. Kr. Nu sagde det ærede Medlem Hr. Rode i Forgaars, at der var jo en stedse stigende Indtægt i Befolkningen. Han indrømmede, at den udlignede sig maaske paa en noget anden Maade end tidligere, men der var en Ting, det ærede Medlem ikke nævnte, og det var, at Selskabsskatten i Virkeligheden svigtede. Selskabsskatten, som i 1919—20 var oppe paa 152 Mill. Kr., gik nu stærkt nedad, ikke saa meget i 1920—21 som i 1921—22 og i 1922—23. Jeg har ikke Tallene for den derefter følgende Tid, og jeg har blot set efter, hvad der kom ind i Selskabsskat her i København, og det er den allervæsentligste Del af Selskabsskatten. Den var for 1920—21 132 Mill. Kr., for 1921—22 56 Millioner og for 1922—23 10 Millioner. Der var altsaa et nægtigt Fald i Selskabsskatten, og det